

LORETA VASO
PËRJETIME NË VARGJE
POEZI

BOTIMET TOENA

LORETA VASO

PËRJETIME NË VARGJE

Poezi

BOTIMET TOENA

Tiranë, 2021

Botuese: Irena Toçi

Kryeredaktore: Sonila Kapo

Redaktore: Diana Çuli

Korrektore letrare: Edona Marku

Përkujdesja grafike: Edona Marku

Kopertina: Elsa Hajderaj

ISBN 978-9928-348-14-2

© Autori

Të gjitha të drejtat janë të rezervuara. Nuk lejohet shumëfishimi me asnjë lloj mjete apo forme, as me fotokopje, pa lejen me shkrim të mbajtësit të copyright-it.

BOTIMET TOENA

Rr. "M. Gjollësia", K. Postare 1420, Tiranë

Tel.: + 355 4 22 40 116

Email: redaksia@toena.com.al

botimet.toena@gmail.com

www.toena.al

Falënderoj bashkëshortin tim, Apostolin, që ka qenë përherë lexuesi i parë i poezive të mia dhe nxitësi kryesor për botimin e tyre.

Ajo më priste

Në ëndërr vallë e kisha parë?
Me krahët hapur si pulëbardhë,
njohur e kisha prej ashtit tim,
prej gjakut vinte ai përjetim.

Rrugët e shkallët ajo m'i tregoi,
nga dora më mori lehtazi, si zanë,
era e detit si fllad më ftoi,
shkuma e bardhë më ngjante si pjalm.

Dhe fjalët e gjuhës në shkollë mësuar,
në art u kthyen pranë saj,
dhe klasa me mure e trarë ndërtuar,
nanuriste nxënësit si në përrallë.

Shumë e shumë gjëra më dha ajo zanë,
magjia më ndoqi me sharmin e rrallë,
nuk ishte veç ëndërr e shkumës së bardhë,
më hodhi mantelin pas lindjes së parë.

Në agimin e dytë dhe të tretë si nënë,
nuk kishte më fjalë, kisha zënë rrënjë.
Në mungesë time ajo më thërriste,
fëmijët e mi e quanin vendlindje.

KAM MALL...

Në ikje

Sa herë kokën e kthej pas
deti vetë më vjen përballë,
nuk e di sa kohë u pamë,
nuk mbaj mend se çfarë thamë.

Por ja, ditët më pas rendën,
edhe stinët ngjyrat vishnin,
në një vrap marramendës,
njëri-tjetrin, ne e prisnim.

Pritja ishte dhe e gjatë,
ndoshta ish e paduruar,
por kur kthimi merrte krahë
koha vetë kishte vrapuar.

Dorën tënde nuk lëshoja,
dhe kur ti sërish në udhë
merrje krahë të fluturoje,
të të prisja, më kërkoje.

Shpesh kjo pritje bëhej ëndërr,
fjalë e fjalë pa fund mendonte,
në gjoks mbante vogëlushët
dhe për kthimin u tregonte.

Malli i trishtë

Kur malli më përfshin si dallgë,
kujtimet më vijnë si përrallë,
kur malli i trishtë më vjen,
kujtimet në lot i kthen.

Kam mall për kohën e parë,
kur qeshnim ne, si të marrë,
kur dita nuk vononte
në tango të na ftonte.

Diku malli rënkoi
dhe sytë në muzg u ngjyen,
dikur ngjyrat u tretën,
dhe pa dritë mbetën.

Kur malli përpëlitet
si njerëzit që largohen,
si ëndrrat që rrëzohen
i trishtë zë arratiset.

Malli në prag

Sa kemi qeshur atë natë,
nga gazi i tyre merrja krahë,
mëngjesi ende nuk kish zbardhur,
por mua malli më kish marrë.

Fëmijët ikin, ne kemi mall,
kjo fjala mall, sa fjalë e rrallë,
bëhet bekim, agimet zgjon,
janë motiv i jetës sonë.

Ky malli ynë u bë me krahë,
diku merr zjarr, diku pulson,
të dua shumë, sa më mungon,
ne njëri-tjetrin e kërkojmë.

Dy gjyshet e mia

Unë kisha dy gjyshe.
I kam në kujtesë.
Njëra me shami,
të bardhë si vesë.

Tjetra me mandile,
lidhur përmbi krye,
me çibuk e strall,
mbajtur nën ije.

Isha unë fatlume,
sa me fat të rrallë,
shtëpiza e bardhë
dukej si përrallë.

Edhe pranë detit,
te rrënjët e mia,
e mbaja frymën,
që nga fëmijëria.

Njëra më përcillte.
Tjetra më thërriste,
kisha unë dy gjyshe,
gjyshe nikoqire.

Njëra me gjilpërë
lule më qëndiste,
tjetra trimëritë
shtruar i rendiste.

Gjyshja më e vogël
duararta jonë,
erëza rreth e qark
në shtëpizën tonë.

Gjyshja kapedane,
lastare, krenare,
me derte dhe halle,
magjistarja jonë.

Kisha unë dy gjyshe,
në zemër i mbaj,
janë rrënjët e mia,
gjyshet gjeraqina.

Si varg i lirë

Malli më merr për time bijë,
ikën e vjen, merr arratinë,
ky trill i çmendur veç më nxit,
të vij te ty si varg i lirë.

Sikur koha të ikë me vërtik,
dhe largësia të bëhet dritë,
sikur vargjet të mjaftonin
male e kodra t'i afronin.

Por mallit tim i vunë kufi.
Dhe vargu i lirë u kris, u mpi,
u thye, në copa krejt
nga fjala që e përndjek.

O ëndërr e bardhë

Stërkalat e detit trokasin, trokasin,
mbi kurmin e njomur rrjedhin, rrëshqasin.
Të dashuruar vallëzojmë mbi valë,
dhe deti, për ne, u bë këngëtar.

Por valët e detit u kthyen në dallgë.
Ajo kishte ikur, asgjë nuk kish mbetur.
Unë isha tretur në dhimbjen e saj,
veç ëndrra ma sjell sirenën e heshtur.

O ëndërr e bardhë - ti kurrë mos u zgjo,
ti engjëllin tim - këtu ma dërgo.
Në det do ngujohem - aty do ta pres,
sirenë a vegim - aty do të vdes.

Nusja

Shtanga, u mahnita,
nusen duke parë,
dimri më pa vëngër,
retë duke marrë.

Sot pashë një nuse
veshur porsi zanë,
me vellon e artë
porsi pulëbardhë.

Si fëmijë u bëra
sikur s'kisha parë,
ëndërr apo dasmë
në muzgun e vrarë?

Nur kush ka më shumë,
unë apo ti?
Unë të thashë i pari,
unë të pashë me sy.

Kështu tha djaloshi,
gjithë krenari,
vashën kur e mori,
shndrisnin sytë e tij.

Nur kush ka më shumë,
Unë apo ti?
Isha unë e para,
që të pashë me ngulm.

Nuri po vallëzonte
ëndrra nuk mbaronte,
nusja me të bardha
dhëndrin përqafonte.

Kitara e Mishelit

Kitara lehtazi pushoi
kur dora telat lëshoi,
burri fisnik rënkoj
kujtimet e kohës i zgjoi.

Përgjumur velin lëshoi
një natë të zjarrtë kaloi,
lektisur në ngjyrën e hënës,
që luan me ritmin e zemrës.

Dhe tingujt bëhen magji,
dhe fjalët më s'kanë fuqi.
Në vals in e jetës harrojnë
kohën tinëzake që shkoi.

Ujëvarë jeta të qoftë!
Shpirti yt veç këndoftë!
Si zonja jote e mirë,
muza qoftë eliksir!